

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 7—13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2021

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
9387 7693

Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
9383 4151

Π. ΕΦΡΑΙΜ
0490 378 215

Ιστοσελίδα:

stvasiliosbrunswick.com.

Κάθε ημέρα, στο
διάστημα
4.00—6.00 μμ,
Δευτέρα—Παρασκευή
Ο πατήρ Αθανάσιος και ο
πατήρ Έφραίμ βρίσκονται
στο ναό για εξομολόγηση
και κάθε πνευματική
ανάγκη.

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ	ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ , Λουκ.8: 41-56 7.00- 9.30πμ Όρθρος και Θ. Λειτουργία 10.00- 11.30πμ Θ. Λειτουργία
ΔΕΥΤΕΡΑ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ <i>Σύναξη τῶν Παμεγίστων Ταξιάρχῶν Μιχαήλ καί Γαβριήλ</i>	7.30πμ Όρθρος και Θ. Λειτουργία
ΤΡΙΤΗ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ <i>Αγ. Νεκταρίου Αίγινης</i>	7.30πμ Όρθρος και Θ. Λειτουργία
ΣΑΒΒΑΤΟ 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ <i>Άγ. Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου</i>	7.30πμ Όρθρος και Θ. Λειτουργία
ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας. Νά φέρετε τά Παιδιά σας στο κατηχητικό σχολείο γιά νά μάθουν γιά τό Χριστό καί τήν πίστι μας.	
ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ	Έυαγγελικά Άναγνώσματα— Έπιστολή – Α' Κορ. 4: 9-16 Έυαγγέλιο— Λουκ. 10: 25-37

Άγιοι Ταξiάρχες Μιχαήλ και Γαβριήλ

Στην Αγία Γραφή συχνά γίνεται λόγος για τους αγγέλους. Κατά τον Πρόκλο Κωνσταντινουπόλεως, το όνομα Μιχαήλ ερμηνεύεται ως «Δύναμις Θεού» και Γαβριήλ σημαίνει «άνθρωπος Θεού». Για το λόγο αυτό και ο Αρχάγγελος Γαβριήλ υπηρέτησε με μοναδικό τρόπο την ενσάρκωση του Θεανθρώπου. Οι άγγελοι είναι δημιουργήματα του Θεού. Σε σχέση με τους ανθρώπους είναι ανώτεροι στη γνώση, απαλλαγμένοι από τα πάθη, άυλοι και ασώματοι, όχι όμως απολύτως γιατί παντογνώστης, απαθής, άυλος, ασώματος, πανταχού παρών είναι μόνον ο Θεός. Είναι δεύτερα φώτα νοερά, τα οποία λαμβάνουν το φωτισμό τους από το πρώτο και άναρχο φως, το Θεού. Στο χριστιανισμό είναι πνευματούλικές υπάρξεις λεπτόσωμες και επιτελούν το έργο της δόξας και του ύμνου του Θεού. Συχνά προς ωφελεία των ανθρώπων έρχονται σε επαφή με αυτούς.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. η΄ 41-56)

«Μὴ κλαίετε• οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει»

Ἡ φράση αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τότε ἔτσι καὶ σήμερα, προκαλεῖ τὴν λογικὴ μας καὶ θὰ μᾶς προσκαλεῖ πάντοτε νὰ ἀφεθοῦμε μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ παραδοθοῦμε μὲ ἐλπίδα στὴν πραγματικότητα τοῦ μυστηρίου καὶ τῆς ἀλήθειας τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ θὰ γεννηθεῖ ἓνας ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει καμία ἄλλη βεβαιότητα, παρὰ μόνο ὅτι κάποτε θὰ πεθάνει. Καὶ ὅμως, αὐτὴ ἡ βεβαιότητα παραμένει μιὰ ἀγνωστὴ ἐμπειρία. Κανείς δὲν ἔχει ἐμπειρία τοῦ θανάτου του. Κανείς δὲν «ἔζησε» τὸν βιολογικὸ του θάνατο, γιὰ νὰ μᾶς πεῖ τί σημαίνει αὐτό. Κανείς δὲν μᾶς εἶπε τί βιώνει, ὅταν εἶναι νεκρός. Βέβαια, ὁ Χριστὸς καὶ τὰ χαρισματικὰ μέλη τοῦ Σώματός Του, οἱ ἅγιοι Του, φανέρωσαν τὴν ἀντίπερα ὄχθη τῆς ζωῆς, τὴν πραγματικὴ καὶ ἀφθαρτὴ ζωὴ τῆς αἰωνιότητος μετὰ τὸν θάνατο. Αὐτὴ ἡ βεβαιότητα, λοιπόν, εἶναι πίστη καὶ ἀποκάλυψη, εἶναι μιὰ ἄλλη διάσταση ὑπαρξὸς καὶ ζωῆς, ἡ ὁποία, ὅμως, ἂς μὴν ξεχνᾶμε, ὑπερβαίνει πολὺ τὴν γήινη ἐμπειρία μας. Ἐδῶ, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὰ μοναδικὰ σημεῖα στήριξης τῆς ὑπαρξὸς μας, ποὺ ἀποκαλύπτουν τὸ θαῦμα τῆς Ἀνάστασης καὶ ὑποδηλώνουν τὸ μυστήριό τῆς αἰωνιότητος. Χωρὶς αὐτά, καμιά λογικὴ καὶ καμιά ἐπιστήμη, καμιά φιλοσοφία καὶ καμιά γνώση, καμιά δύναμη τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τοῦ κόσμου τούτου δὲν μπορεῖ νὰ φωτίσει τὰ σκοτάδια καὶ νὰ διαλύσει τὰ ἀδιέξοδά μας. Μόνο ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ ποὺ γίνεται πίστη τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀπάντηση στὸ ὑπαρξιακὸ μας πρόβλημα. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια μᾶς λέει ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶναι πλεὺν τέρμα, ἀλλὰ ἐγίνε ἐν Χριστῷ πέρασμα καὶ μετάβαση στὴν αἰωνιότητα. Μοιάζει νὰ εἶναι μιὰ ἄλλου εἴδους γέννηση στὴν ὄντως ζωὴ.

Ὁ θάνατος δὲν εἶναι κάτι ποὺ θὰ ἔλθει τὴν τελευταία μέρα τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας, ἀλλὰ κάτι ποὺ ἀντιμετωπίζουμε καθημερινά. Ὁ τρόπος ποὺ ζοῦμε ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο βλέπουμε τὸν θάνατο. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δεχθεῖ ὅτι ὁ θάνατος εἶναι διάλυση καὶ ἀποσύνθεση καὶ ἀφανισμός, τότε ὁδηγεῖται στὴν ἀπόγνωση καὶ τὸ κενό.

Μέσα στὸν παραλογισμό ὅτι ζεῖ γιὰ νὰ πεθάνει, δὲν ἔχει ἄλλη ἐπιλογή, παρὰ τὸ «φάγωμεν, πῖωμεν, αὔριο γὰρ ἀποθνήσκωμεν». Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ὑλιστής, ἰδιοτελής καὶ κυνικός, ὅπως ἐπιβελιώνει ἡ καθημερινὴ μας πείρα. Ἐδῶ ἡ πίστη εἶναι περιττὴ καὶ γραφικὴ, ἐδῶ ἡ ἠθικὴ παραμερίζεται καὶ ἡ ἁμαρτία γελοιοποιεῖται. Ὁ χώρος τοῦ πνεύματος μικραίνει ἐπικίνδυνα καὶ ἐξαφανίζεται. Τὸ σῶμα καὶ οἱ αἰσθήσεις, ἡ ὕλη καὶ οἱ ποικίλες ἀνάγκες τῆς ἀπολυτοποιοῦνται. Τότε ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ βιαστεῖ, γιὰ νὰ προλάβει νὰ χαρεῖ τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Ἡ ἀγωνία τοῦ τέλους ποὺ ἔρχεται καὶ διαλύει τὰ πάντα σκιάζει τὴν ὑπαρξὴ του. Καὶ μετὰ τὸν θάνατο δὲν ὑπάρχει τίποτα. Αὐτὴ εἶναι ρίζα τοῦ μηδενισμοῦ σὲ ὅλη τὴν γυμνότητά του.

Ὅμως, εὐτυχῶς γιὰ ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς, ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐκμηδένιση τοῦ θανάτου καὶ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς πέρα ἀπὸ τὸν τάφο. Ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου μᾶς ὑποδεικνύει μιὰ ζωὴ μὲ νόημα καὶ πληρότητα, μᾶς ὑπόσχεται καὶ μᾶς ἐγγυᾶται τὸ «περισσὸ τῆς ζωῆς», τὸ περισσευμά της καὶ τὴν συνέχειά της στὴν αἰωνιότητα.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

ἡ παροῦσα ζωὴ δὲν εἶναι καταπίεση, γιὰ νὰ ὑποτιμήσουμε αὐτὸν τὸν κόσμο. Δὲν εἶναι μιζέρια καὶ περιφρόνηση κάθε ὁμορφίᾳς καὶ χαρᾶς, ὅπως συχνὰ τὴν παραμορφώνουμε. Εἶναι ἀγώνας γιὰ ἀλήθεια, πίστη, ἀγάπη καὶ ἐλπίδα. Εἶναι σχέση καὶ κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο. Μιὰ τέτοια ζωὴ ὑπερφαλαγγίζει τὸ φράγμα τοῦ θανάτου καί, τότε, ὄχι μόνο οἱ χαρὲς καὶ οἱ ὁμορφιὲς τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ αὐτές οἱ λύπες καὶ τὰ δάκρυά της μεταμορφώνονται λυτρωτικά.

Ὅσοι ἀπὸ ἐμᾶς ἔτσι βλέπουμε τὴν ζωὴ μπορούμε ἐν Χριστῷ νὰ βιώσουμε τὸν θάνατο σὰν ὕπνο ποὺ θὰ μᾶς ξυπνήσει στὴν κοινὴ ἀνάσταση.

Ἀμήν.

Νὰ ζητᾶτε καθημερινά τὸν Κύριο, ἀλλὰ μέσα στὴν καρδιά σας καὶ ὄχι ἔξω ἀπὸ αὐτήν.
Καὶ ὅταν τὸν βρεῖτε, σταθεῖτε μὲ φόβο καὶ τρόμο, ὅπως τὰ Χερουβεὶμ καὶ τὰ Σεραφεῖμ,
γιατί ἡ καρδιά σας ἐγίνε θρόνος τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ βρεῖτε τὸν Κύριο, ταπεινωθεῖτε μέχρι τὸ χῶμα, γιατί ὁ Κύριος βδελύσσεται τοὺς ὑπερήφανους,
ἐνῶ ἀγαπᾶει καὶ ἐπισκέπτεται τοὺς ταπεινοὺς στὴν καρδιά.

Νουθεσίες Ἁγίου Νεκταρίου